

מנהיגי חינוך יקרים,

השבת הזו הוכרזה לפני מספר שנים כשבת 'והדרת'.

את דברי התורה השבת נבקש להקדיש לזכרו היקר של אורי אורבך ז"ל שייסד את השבת הזו כחלק מפעילותו כשר לאזרחים ותיקים. בנעימות ותמיד בהומור דק היה אורי אורבך מוביל ומבקש שנשים לב לתיקון החברה, לשקופים, לעצמנו ולזולת.

בחמש עשרה שנים האחרונות זכות רבות מבנות החמ"ד לשרת שירות לאומי משמעותי ומעצים בפרויקט ארצי שנקרא 'והדרת' במסגרתו הן מלוות קשישים וקשישות בכל רחבי הארץ.

" מפני שיבה תקום והדרת פני זקן ויראת מאלוקיך אני ה'" (ויקרא יט לב)

מה משמעות ויראת מאלוקיך בפסוק זה?

עונה רש"י: " והדרת פני זקן" איזהו הידור? לא ישב במקומו, לא יסתור את דבריו. יכול יעצום עיניו... שלא ראהו? לכך נאמר: "ויראת מאלוקיך", שהרי דבר זה מסור ללבו של עושהו, שאין מכיר בו אלא הוא עצמו. וכל דבר המסור ללב – נאמר בו "ויראת מאלוהיך".

היחס לזקן ולקשיש הוא דבר 'המסור ללב'. האדם בונה בתוכו פנימה את היחס המכבד והמבין ש' קודקוד פרמידת החיים' הוא בגיל הזקנה והשיבה ולא כפי שהחברה היצרנית מעמידה את הקודקוד בגיל הצעיר 'העולם שייך לצעירים'.

השבוע נציין גם את 'הילולת ר' שמעון בר יוחאי' בל"ג בעומר. דבריו בנושא זה נאמרים במסכת אבות (ו,ח) " רבי שמעון בן יהודה משום רבי שמעון בן יוחאי אומר, הנוי והכח והעושר והכבוד והחכמה והזקנה והשיבה והבנים, נאה לצדיקים ונאה לעולם.. ואומר (משלי כ כט): "תפארת בחורים כוחם והדר זקנים שיבה..."

אמנם, הבחורים יתפארו תמיד בכוחם אך העולם יקבל כוח והובלה מהדרת הזקנים.

ברוח זו נבין את ההקשר לפסוק הקודם בפרשת השבוע. הפסוק מדבר על איסור הפניה אל האבות והידעונים.

האברבנאל שואל על סמיכות זו. מה הקשר בין האיסור הזה להידור הזקנים?

עונה הרש"ר הירש:

"הנשאל באוב רוצה לשעבד את כל מהותו ואת כל מעשיו לפקודת מקסם כזב... הוא מבקש להיות "טמא". הטומאה הרוחנית והמוסרית, שפירושה אינה אלא התמסרות מוחלטת של כל כוחות הנפש מתוך חירות והכרה לרצון האלוקי המתגלה בתורה. "מפני שיבה תקום" הוא הצו החיובי המקביל בניגודו לאיסור של "אל תפנו לאובות" ... עלינו להעריץ את הבינה הצלולה האנושית, ההולכת ומתבגרת בנסיונות החיים, ואת רוח האלוקים המדבר אלינו מתוך התורה, ושומה עלינו בכל מקום שנפגוש בנושאים בדמות "זקנים", ו"חכמים" לקום לפניהם ולהדרם."

כך גם אנו מתפללים בתפילה שעומדת במרכז תפילות השבת שלנו.

במזמור צ"ב, 'מזמור שיר ליום השבת'.. הנאמר בשבת מספר פעמים, אנו מגיעים בסיום המזמור לתיאור העתיד לבוא בזמן הגאולה: "עוד ינובון בשיבה דשנים ורעננים יהיו". כשניתן את המקום הנכון לצדיקים ולהובלה שלהם הרי שעד גיל מבוגר יתנו פירות, עד מאה ועשרים..

שנזכה לקיים 'והדרת' בהידור כל השנה.

נסיים בסיפור קטן שיפה לימים אלו.

אחד האדמו"רים סיפר שהיה קטן הבין ששני יו"דים מבטאים את שם השם.

יום אחד ראה את הניקוד 'שווא' ומאחר ובשווא יש גם שני טיפות דיו - תהה האם זהו גם שם ה'. אמר לו המלמד שלו - כששני יהודים עומדים אחד ליד השני הרי זהו שם ה'. אך כששני היהודים עומדים אחד על השני - הרי זה שווא - מלשון שוא - בטל.. וזהו שנאמר בפרשה - 'ואהבת לרעך כמוך - אני ה'."

שבת שלום ומבורך

שושנה נגר